

Editorial

Amb aquest número entra HIGIA al quart any de la seva publicació. Tres anys excepcionalment densos han transcorregut d'ençà que veié la llum per primera vegada, quan un estol de metges moguts per ideals de cultura i d'humanitat varen infondre-li el seu primer alè vital.

En el curt termini de la seva existència ¡quantes vicissituds no ha viscut la nostra revista! N'hi ha prou amb donar un cop d'ull sobre el medi en que ha tingut de créixer, per a veure que si tres anys no és gaire per a una publicació del caire de la nostra, representen un llarg termini en les circumstàncies que l'han envoltada.

La primera meitat de la vida d'HIGIA va ésser de progressió integral ininterrompuda. Ens va tornar amb escreix, com recompensa espiritual de valor incalculable, la suma d'entusiasme i vitalitat que vàrem comunicar-li com primer impuls motor. L'èxit assolit va augmentar i polir el nostre afany de superació.

La segona meitat ha estat, per desgràcia, ben altrament. No que hagi perdut res del seu valor intrínsec, puix que l'abast espiritual i científic d'HIGIA no desdiu el més mínim dels temps millors; més aviat, si ha evolucionat quelcom al pas dels dies i de les necessitats, ningú no pot deixar de veure-hi un constant afany de progressió. El que no ha seguit aquest camí, o millor, l'ha seguit en sentit oposat, és la presentació de la revista. A les seves pàgines, com no podia menys que succeir, s'ha reflexat de forma colpidora la tragèdia de la nostra guerra per la llibertat, que s'ha abatut damunt totes les activitats pacífiques, però de forma massiva sobre les arts gràfiques en general.

La presentació no respon al que era el nostre costum, ni la freqüència de sortida dels números és la que hauria d'ésser, per atendre les necessitats de la cultura sanitària dels moments actuals. Deixa molt que desitjar tot el que atany al ropatge exterior de la revista. Mes, no cal dir que fora una puerilitat el voler-nos excusar. A algú que se ns ha dirigit estranyant-se de l'actual presentació, no hem de dir-li altra cosa sinó que no té sincronitzada la seva vida als moments dramàtics que vivim.

Els moments actuals són de realitats. Sabem tot el valor que cal concedir a la part extrínseca d'una publicació com la nostra, la senyera de la qual és la difusió de la cultura higiènic-sanitària; la qual cosa serà tant més eficient com més suggestiva sigui la forma de presentar els temes, d'ells mateixos àrids. Però pensem que la guerra, en augmentar la sensibilitat epicrítica de tot el poble que sofreix, ha augmentat també la seva capacitat per a saber prescindir de l'acompanyament en el pentagrama de les melodies científiques.

En trametre als nostres subscriptors i lectors la més coral salutació per l'entrada al nostre quart any, no podem fer més que repetir-los el que ja els hem dit altres vegades: que a desgrat de totes les dificultats, seguirem com sempre al nostre lloc perquè HIGIA dugui el més alta possible la bandera que fa tres anys va hissar.